

Sygn. akt I CSK 1097/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z wniosku B. G.
przy uczestnictwie J. M. i S. K.
o wpis,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w Rzeszowie
z dnia 9 lipca 2014 r., sygn. akt V Ca 809/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi na oczywistej zasadności skargi.

Stanowiska skarżącej nie sposób jednak podzielić. Jedyny zarzut skargi kasacyjnej sprowadza się do błędnej interpretacji przez Sądy art. 21 i 22 ustawy prawo o notariacie przez przyjęcie, że zawieszony w toku postępowania notariusz traci uprawnienie do wyznaczenia swojego zastępcy. Warto jednak wskazać, że kwestia zasadności podniesionego zarzutu skargi nie ma znaczenia dla jej rozstrzygnięcia. Zarówno bowiem z art. 21 § 3, jak i 22 prawa notariacie wynika, że zastępca notariusza, zarówno ten wyznaczony przez samego notariusza, jak i przez prezesa rady właściwej izby notarialnej jak i przez radę izby jest uprawniony do dokonywania jedynie czynności notarialnych określonych art. 79 pkt 7 prawa o notariacie. Wchodzi więc w grę jedynie sporządzanie wypisów, odpisów i wyciągów. Tymczasem w niniejszej sprawie chodziło o ważność aktu notarialnego sporządzonego przez zastępcę notariusza. Niezależnie więc od tego na jakiej podstawie zastępca notariusza został wyznaczony nie był on uprawniony do sporządzenia aktu notarialnego przenoszącego własność nieruchomości.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).